

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สอยน้ำ
พิถีพิถัน

เจตจำนง
แห่ง
เทพ

Mao Ni เขียน ชีวสิทธิ์พรพล แปล

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สวนป่า
นิเวศน์

สยบฟ้ามืดปฐพี 34

Mao Ni เขียน ชื้อสยบทรพพลา แปล

《将夜》 Jiang Ye

Volume 34

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2619-9

ภาพประกอบปก 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 239 บาท

พิมพ์บน

กระดาษถนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ซังซังตอนเป็นสาวใช้ตัวดำนั้นน่ารัก ส่วนซังซังตอนเป็นเฮ่าเทียนก็ค่อยๆ น่ารักขึ้นทีละเล็กละน้อย ถึงจะโหดไป (ไม่) หน่อยก็ตาม แต่ไม่ว่าคนก่อนหรือคนปัจจุบันนี้ก็ล้วนคือซังซัง คนที่หนึ่งเซวียรักที่สุดไม่เปลี่ยนแปลง ซึ่งก็ไมรู้เหมือนกันว่าความรักจะมากพอผูกมัดซังซังไว้บนโลกมนุษย์ได้หรือไม่

หนึ่งเซวียกับสถานศึกษาอยากให้นางอยู่ หรือพูดให้ถูกกว่านั้นคืออยากให้นางกลายเป็นมนุษย์ไปจริงๆ แต่นิกายຕံမອງຕ່າງ ส่วนนิกายพุทธจะคิดอย่างไร และจะต้อนรับการมาเยือนแดนพุทธของซังซังในภาคร่างเฮ่าเทียนแบบไหน มาติดตามกันต่อไปได้ในเล่ม 34 นี้เลย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

การแปลเล่มนี้ทำให้ข้าพเจ้ามั่นใจว่าชื่อของจวินโม (君陌) ย่อมาจาก จวินจื่อจื่อโม (君子之陌) หรือก็คือจวินจื่อจื่อลู่ (君子之路) ซึ่งแปลว่า เส้นทางแห่งวิญญูชน

บนโลกเรามีกลุ่มคนที่เชื่อว่าคนเราแต่ละคนเกิดมาเพื่อทำบางสิ่งบางอย่าง ข้าพเจ้าเองก็เชื่อเช่นนั้น

จวินโมเชื่อว่าตนเองเกิดมาเพื่อเดินบนเส้นทางแห่งวิญญูชนจนเข้าถึงวิถีแห่งฟ้า ที่หน้าหุบเขาชิงสยาจวินโมแขนขาตและคิดว่าเส้นทางของตนถูกตัดขาดแล้ว ภายหลังจึงเดินทางไปวัดเสวียนคงเพื่อว่าจะพบเส้นทางใหม่

ส่วนตัวข้าพเจ้าแรกเริ่มเดิมทีคิดว่าตนเองเกิดมาเพื่อเป็นครู ต่อมาด้วยสาเหตุบางประการเส้นทางนั้นจึงถูกตัดขาด (ช่างคล้ายจวินโมที่ถูกตัดแขน) และปัจจุบันเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้าคิดว่าเกิดมาเพื่อกระทำคือแปลหนังสือบางเรื่อง เพียงแต่ในทีแรกไม่คิดว่าจะมีเรื่องนี้ร่วมอยู่ด้วยเท่านั้นเอง

ขอให้ทุกท่านมีความสุขและสนุกกับการอ่าน แล้วพบกันใหม่ครับ

ชื่อเสวียนทรงพล

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

ใจกลางฝ่ามือแห่งพุทธะ

หนึ่งเซวียถามว่า

"ถ้าฟันไม่ตายจะทำอย่างไร"

จวินโมตอบว่า

"เช่นนั้นก็เป็นซ้ำที่ตาย"

มันพูดอย่างเป็นธรรมชาติ แต่หนึ่งเซวียฟังแล้วกลับอกสั่นขวัญแขวน
นั่งเงียบอยู่นานก่อนเอ่ยปากอีกครั้ง

"ศิษย์พี่ ปฐมพุทธะอาจยังไม่ตายจริงๆ ก็ได้"

จวินโมไม่เชื่อจึงดำนิเสียงเข้มว่า

"เหลวไหล ปฐมพุทธะละสังขารไปนานแล้ว ถ้ามันยังอยู่ในโลกมนุษย์
อาจารย์จะไม่ได้รู้ได้อย่างไร เสาเหี้ยนจะไม่ได้รู้ได้อย่างไร"

หนึ่งเซวียทอดถอนใจว่า

"นางไม่แน่ใจว่าปฐมพุทธะตายหรือยัง ไม่เช่นนั้นคงไม่มาตรวจสอบ
ที่วัดเสวียนคง"

ได้ยินดังนั้นจวินโมก็นั่งเงียบอยู่ครู่ก่อนเอ่ยว่า

"อย่างนั้นก็ทำให้เจอก่อนแล้วกัน"

ทั้งสองคนกลับไปไปที่กระโจมเล็กริมทะเลสาบ ซังซังหลับอยู่

ที่เข้าเฝ้าเทียนก็เหนื่อยแล้ว พอได้ยินเสียงฝีเท้านางจึงลืมตามอง

หนึ่งเซวียแล้วเอ่ยว่า

"ข้าไว้ชีวิตมันก็ถือว่าตัดความสัมพันธ์ที่มีต่อโลกมนุษย์ส่วนนี้แล้ว"

จวินโมเอ่ยว่า

"หน้าหูเขาซิงสยาข้าเคยพูดว่าชีวิตข้าไม่จำเป็นต้องให้เข้าเฝ้า
ละเว็น"

หนึ่งเซวียเอ่ยอย่างหนักแน่นจากใจจริงว่า

"ความสัมพันธ์ที่มีต่อโลกมนุษย์ไม่ใช่เจ้าอยากตัดก็ตัดได้
มีเหตุผลหน่อยได้ไหม"

ซังซังลุกขึ้นนั่ง มองจวินโมแล้วเอ่ยว่า

"ในเมื่อจะพูดกันถึงเหตุผล เช่นนั้นข้าก็สุดที่จะเข้าใจ การที่
ปฐุมพุทระวางกับดักเพื่อสังหารข้า น่าจะเป็นเรื่องที่สถานศึกษา
อยากเห็น แต่เหตุใดเจ้าจึงยืนอยู่ข้างข้า"

นางคือเข้าเฝ้า ย่อมรู้ได้จากสีหน้าของจวินโมว่าใจมันโน้มเอียง
ไปทางใด ส่วนการที่นางไม่เอ่ยถึงจุดยืนของหนึ่งเซวียเพราะนางคุ้นชิน
กับการติดตามของมันแล้ว

จวินโมเอ่ยเสียงเรียบว่า

"เพื่อไม่รู้สึกละอายใจ"

ไม่รู้สึกละอายใจในที่นี้หมายถึงไม่รู้สึกละอายใจต่อสหาย
ร่วมสำนัก

ส่วนคำพูดของหนึ่งเซวียตรงไปตรงมามากกว่านั้น

"สถานศึกษาไม่อาจเสียคนผู้นี้ไป"

เมื่อหนึ่งเชียวกับซังซังออกจากทะเลสาบและพุ่งหน้าหน้าผาขึ้นมา
ก็เดินไปทั่วที่ราบเบื้องล่างเพื่อค้นหาร่องรอยของปฐมพุทธะ

ตอนย่างปลาที่ริมทะเลสาบบางครั้งมันก็คิดว่าศิษย์พี่รองกำลัง
ทำอะไรอยู่ กำลังถือกระบี่เหล็กฆ่าฟันชนชั้นสูงและหลวงจีนสี่ประยุทธ์
หรือกำลังถกเหตุผลกับพวกพุทธะบนแดนดินที่ไร้เหตุผล

นับแต่บัดนี้จนอาจเป็นเวลาหลายสิบปีที่ค่อยๆ ผ่านเลยไป จวินโม
คงใช้กระบี่เหล็กปราบฆ่าฟันอย่างไม่หยุดยั้งอยู่ในโลกอันน่าเวทนานี้
แดนพุทธที่เจียบสงมานานคงต้องเผชิญกับกระแสคลื่นอันน่าหวาดหวั่น
และวัดเสวียนคงที่กำลังใช้งานทาสนับล้านก็คงต้องขนพองสยองเกล้า
เพราะความหวาดกลัวเป็นแน่แท้

พอนึกถึงภาพเหล่านั้น แม้แต่คนเลือดเย็นอย่างหนึ่งเชียวก็ยังรู้สึก
เร่าร้อนอีกheim เสียหายที่ไม่อาจสู้รบเคียงบ่าเคียงไหล่กับศิษย์พี่เพราะ
ตอนนี้มันมีเรื่องสำคัญกว่าที่ต้องทำ และแม้ว่าเสร็จเรื่องของปฐมพุทธะ
และเข้าเทียนแล้วมันก็ยังต้องกลับข้างอันไปทำเรื่องที่สำคัญใหญ่หลวง
ของโลกมนุษย์ให้เสร็จด้วย

การเดินทางค้นหาปฐมพุทธะดำเนินต่อไป หนึ่งเชียวกับซังซัง
เดินไปทั่วที่ราบอันกว้างใหญ่กันหลุมยุบ แต่ก็ไม่พบเงื่อนงำอะไร ทั้งคู่
นั่งเจียบลงเรื่อยๆ

การไม่รู้ทำให้คนเราไม่สบายใจ และสำหรับผู้ที่เดิมทีเป็นผู้รู้
ทุกเรื่องก็ยิ่งไม่สบายใจมากกว่าคนทั่วไป

หลังจากเหยียบย่ำไปทั่วที่ราบก็วนกลับมาขยับเขยื้อนอีกครั้ง ซังซัง
เดินกลับไปกลับมาท่ามกลางวัดจำนวนนับไม่ถ้วนในป่าเขา ครุ่นคิดอยู่
เบื้องหน้าพระพุทธรูปที่งามสง่า และยื่นเหม่อลอยมองฟ้าที่ริมผา

ที่หอนิยของยอดเขาตะวันตก พวกมันยืนใต้ต้นไม้โบราณ

สูงเสียดฟ้า พังเสียงไม้ฟาดบนตัวหลวงจีนอย่างหนักหน่วง

ที่ยอดเขาตะวันออก พวกมันยืนในเงาของศิลาริมผา มองหลวงจีน
สั้ประยุทธ์กระที่บพื้นไม่หยุด

ในมหาวิทยาลัยที่ยอดเขา พวกมันเห็นชีเียนกำลังทำสมาธิ ใน
กระท่อมหลังมหาวิทยาลัย เห็นหลวงจีนชราซุ่มพอมรูปหนึ่งกำลังดัมข้าวต้ม
จากนั้นเห็นระฆังโบราณใบหนึ่ง

วัดเสวียนคงบนยอดเขาดูร่มรื่นเงียบสงบต่างจากโลกเบื้องล่าง
โดยสิ้นเชิง เห็นภาพนี้แล้วหนึ่งเชวียก็ไม่เข้าใจ นิกายพุทธประกาศตน
ว่าเมตตากรุณา พวกมันฝึกฌานอย่างสงบบนยอดเขา ปลูกชน
คนธรรมดาเบื้องล่างได้รับความทุกข์ เมื่อนั่งอยู่บนเขาแล้วนึกถึง
เบื้องล่าง ใจจะสงบได้อย่างไร จะทำสมาธิได้อย่างไร

ในวิหารแห่งหนึ่งส่วนล่างของยอดเขา หนึ่งเชวียพบคนรู้จักซึ่งก็คือ
หวงหยางต้าซือที่ออกจากจางอันกลับมาวัดเสวียนคงเพื่อศึกษาวิधिพุทธ
อีกครั้ง ตอนนี้อยู่ที่อื่น หวงหยางจึงเห็นแต่มัน

หวงหยางต้าซือค่อนข้างตกใจ หนึ่งเชวียเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น
ในช่วงที่ผ่านมาให้ฟังคร่าวๆ อีกฝ่ายถึงได้รู้ว่าเกิดเรื่องราวมากมายขึ้น
ในโลก จึงเอ่ยว่า

"เจ้าควรไปจากที่นี่โดยเร็ว"

หนึ่งเชวียขมวดคิ้วถามว่า

"วัดเสวียนคงเกิดเรื่องหรือ"

หวงหยางต้าซือส่ายหน้า

"ข้าไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไร ดังนั้นคงจะเกิดเรื่อง"

หวงหยางต้าซือคือพระอนุชาของจักรพรรดิองค์ก่อนของต้าถัง
มีฐานะสูงส่งในโลกิยะ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้มันเป็นที่ต้อนรับที่วัดเสวียนคง

ทว่าหลายวันมานี้แม้ทางวัดยังให้ความเคารพเหมือนเดิม แต่ไม่มี
หลวงจีนสักรูปมาเยี่ยมเยียน เหมือนทางวัดจงใจกีดกันมัน เรื่องนี้ทำให้
มันรู้สึกหวาดระแวง

พอเห็นหนึ่งเซวีย หวงหยางด้าซือจึงรู้ถึงต้นเหตุของเรื่อง

ในทุ่งร้าง ชังชังเหยียบเจ้าคณะฝ่ายเทศนาจมนรณี แต่เจ้าคณะ
ยังไม่ตาย การที่วัดเสวียนคงรู้ข่าวการมาของนางและหนึ่งเซวียจึง
ไม่เห็นใจความคาดหมาย

หนึ่งเซวียไม่ได้กังวลใจ นี่เรียกว่าเข้าเทียบอยู่เคียงข้าง ใครก็
ไม่อาจต้าน

หวงหยางด้าซือรู้ว่ามันคิดอย่างไร แต่ไม่ค่อยเห็นด้วย จึงถอด
สร้อยประคำที่ข้อมือแล้วมัดใส่มือมัน เหยียด้วยสีหน้าเคร่งขรึมว่า

"แม้ปฐุมพุทธะทรงเมตตา แต่ก็มียามที่พิโรธ"

เมื่อได้ยินคำว่าปฐุมพุทธะทรงเมตตาในวัดเสวียนคง หนึ่งเซวีย
ก็รู้สึกหงุดหงิดด้วยจิตใต้สำนึก จึงเดินไปที่บันไดหินหน้าวิหารแล้วขึ้นไป
ยังโลกเบื้องล่างที่ถูกเมฆหมอกบดบัง ถามว่า

"ที่นั่นมีความเมตตาหรือ"

หวงหยางด้าซือรู้ว่ามันเดินอยู่ในโลกเบื้องล่างนานแล้วจึงเอ่ยว่า

"นานมาแล้วที่ปฐุมพุทธะใช้ปณิธานอันแรงกล้าบุกเบิกแดนพุทธ
สร้างวัดมากมายบนยอดเขา ทั้งรวบรวมคนบาปหนาจำนวนมากมาย
เหลือคณานับมาทำนาและเลี้ยงสัตว์ที่นี่เพื่ออุปถัมภ์เหล่าหลวงจีนและ
ได้รับการอบรมจากพุทธธรรม หวังว่าจะล้างบาปให้พวกมันได้"

หนึ่งเซวียเอ่ยว่า

"ล้วนเป็นคำไปปิด ไม่ต้องพูดถึงว่าคนธรรมดาที่ถูกปฐุมพุทธะ
จับมามีบาปหนาจริงหรือไม่ ต่อให้มีจริงก็มีกฎหมายในการลงโทษ

พวกมันอยู่แล้ว ปฐมพุทธะเป็นแค่ผู้ฝึกฝนคนหนึ่ง มีสิทธิ์อะไรมา กำหนดบาปความผิดของผู้อื่น อีกอย่างหนึ่งต่อให้คนพวกนั้นมี บาปกรรมหนักหนาจริง ๆ ถึงขั้นเลวทรามมาสิบชั่วอายุคน แต่ชนรุ่นหลัง ของพวกมันก็มีบาปด้วยอย่างนั้นหรือ ทำไมต้องให้พวกมันอาศัยอยู่ใน สถานที่อับปรีดิ์ไม่เห็นแสงเดือนแสงตะวันเช่นนี้ไปรุ่นแล้วรุ่นเล่า"

หวงหยางตำซือนับถือปฐมพุทธะ ย่อมไม่อาจเห็นด้วยกับการ วิพากษ์วิจารณ์ของมัน แต่ก็รู้ว่าเรื่องนี้ไม่อาจโต้แย้งได้ จึงนั่งเงียบ ไปนานก่อนเอ่ยว่า

"ชีวิตนี้ทุกชั่วระทม ชีวิตหน้าอาจสุขสำราญ"

หญิงเสวียอยู่บนบันไดหินหันไปมองพระพุทธรูปในวิหารพลางเอ่ยว่า

"ต่อให้ชีวิตหน้ามีสุขแค่ไหน แต่จะทดแทนความทุกข์ยากไม่รู้ กี่ชั่วอายุคนได้อย่างไร ปฐมพุทธะที่พวกท่านบูชาขงเลวทรามดำซ้ำ จริงๆ"

"อาจจะเป็นเรื่องผิด แต่กฎที่ปฐมพุทธะตั้ง ผู้ใดกล้าฝ่าฝืน"

"จุดประสงค์ของการฝึกวิถีพุทธคือใจสงบ บรรดาหลวงจีนนั่งอยู่ บนยอดเขารับการปรณินิบัติจากพวกทาส หรือพวกท่านใจสงบได้จริงๆ? เข้าถึงฌานสมาธิได้จริงๆ?"

"หลวงจีนส่วนใหญ่ในวัดทั้งชีวิตไม่เคยลงจากยอดเขา"

"แต่พวกมันไม่ใช่คนโง่ และรู้ว่าโลกเบื้องล่างเป็นเช่นไร อีกทั้ง วัดเสวียนคงก็ต้องเข้าสู่โลกียะ เวลาที่พวกหลวงจีนสัประยุทธิ์ไป แดนโลกียะ หรือเวลาที่ยอดฝีมือเช่นท่านและชีเนี่ยนจะออกจาก หลุมยุบก็ต้องผ่านที่ราบเบื้องล่าง พวกท่านไม่เห็นคนนำส่งสารพวกนั้น อยู่ในสายตาได้อย่างไร"

"ที่เจ้าพุดมามีเหตุผล วัดเสวียนคงมีการสืบทอดมาไม่รู้เป็นเวลา

นานเท่าไร ย่อมมีพระเถระที่ทรงคุณธรรมและมีเมตตาอย่างแท้จริง ต่อให้ต้องขัดแย้งกับพระวินัยของปฐมพุทธะพวกมันก็อยากเปลี่ยนแปลง ทว่าพวกมันล้วนทำไม่สำเร็จ เรื่องที่ทำให้พระเถระเหล่านั้นทำอะไร ไม่ถูกก็คือตอนที่พวกมันตั้งใจทำการกบฏ บรรดาทาสเหล่านั้นกลับ ไม่อยากทำตาม รวากับว่าความทุกข์ยากคือที่พึงในชีวิตของพวกมัน ไปแล้ว"

"ศรัทธาคือสิ่งเสียดิถยอย่างหนึ่ง หากต้องการงดเว้นแรกสุด ต้องยอมยากลำบาก จะล้มเลิกง่าย ๆ เพราะเจอความลำบากแค่ ช่วงเวลาหนึ่งแบบนี้ได้อย่างไร"

"แต่ถ้าแดนพุทธพิงทลายจะทำอย่างไร"

"สถานที่อัปรียเช่นนี้พังก็พังไป ไฉนต้องสนใจ"

หลวงหยางดำซื่อสายหน้าอย่างจนปัญญาพลาถคิดในใจว่าเจ้าเป็นคนนอก คิดเช่นนี้ย่อมไม่ผิด ทว่าหลวงจีนในวัดเป็นศิษย์ของปฐมพุทธะ จะให้หนึ่งเฉยมองแดนพุทธพิงพินาศไปต่อหน้าต่อตากงทำไมได้

หนึ่งเซวีย่อยต่อไปว่า

"ถ้าพระเถระพวกนี้มีเมตตาจริงจะทนอยู่ได้อย่างไร"

"แม้ไม่อาจทนก็ทำอะไรไม่ได้ ทำได้แค่จากไป"

"ดังนั้นสมัยก่อนท่านจึงออกจากวัดเสวียนคงแล้วกลับฆางอัน?"

"ถูกแล้ว หลวงจีนที่ออกจากวัดเสวียนคงเช่นข้ายังมีอีกมาก ฉิซานดำซื่อสมัยยังหนุ่มอ่านคัมภีร์พุทธจนแตกฉาน รู้แจ้งในพุทธธรรม อย่างถึถ้วน เจ้าคณะแห่งวัดเสวียนคงในเวลานั้นจึงเห็นว่าเป็นผู้สืบทอด อันดับหนึ่ง ทว่าดำซื่อทนเห็นคนธรรมดาเบื่องลางต้องรับความทุกข์เข็ญ มิได้ จึงออกจากสำนักไปวัดลันเคอ"

หนึ่งเซวียอมองพระพุทธรูปทองคำในวิหาร นึกถึงฉิซานดำซื่อ

ที่ทำงานหนักมาเป็นเวลานานจนเจ็บป่วยในถ้าที่เขาว่าชานมันนั่งเสียบ
อยู่นานก่อนเอ่ยว่า

"ใจที่ไม่อาจทนเห็นผู้อื่นเป็นทุกข์ต่างหากที่เป็นใจแห่งพุทธะ"

หนึ่งเซียวกลับไปทีลานกว้างริมผาแล้วแหวกต้นชิงถึงเข้าไปยัง
ใต้ต้นไม้หน้าที่พำนักเดิมของเหลียนชิง

มันไม่รู้ว่านี่คือต้นอะไร จำได้เพียงหลายวันก่อนที่มาต้นไม้ทั้งต้น
ออกดอกสีขาวมาเพียงดอกเดียวซึ่งถูกลมพัดไปที่ไหล่มัน และตอนนี้
เหน็บอยู่ที่จอมผมซึ่งซัง

ผ่านไปเพียงไม่กี่วันต้นไม้นี้ก็ออกดอกสีขาวเล็กๆ มาเต็มต้น
เบ่งบานท่ามกลางใบไม้เขียวที่ไม่หนาแน่น กลิ่นหอมสดชื่นที่ซจรขยาย
ออกมาคลุกเคล้ากับสายลมแล้วพัดพาไปไกล

ซังซังเดินมาข้างกายมัน เหมือนอย่างทีนางพูดไว้เมื่อไม่กี่วันก่อน
ไม่ว่าหนึ่งเซียวจะอยู่ที่ไหนนางก็หามันเจอได้อย่างง่ายดายไม่มีทาง
คลาดกันอย่างเด็ดขาด

สายลมเย็นพัดมาบริเวณหน้าผาทำให้ใบไม้เขียวและดอกไม้ขาว
สั่นไหว ใบไม้เขียวหนาขึ้นและดอกไม้ขาวเงาอย่างทันตาเห็น
เป็นภาพที่น่าอัศจรรย์ใจ

มีเพียงดอกไม้ขาวที่หัดหูซังซังอยู่เท่านั้นที่ยังสวยงามดังงามอยู่
ดังเดิม

แม้ใบไม้เขียวหนาขึ้นดอกไม้ขาวเงาก็ไม่ได้หมายความว่าต้อง
หัดหูใจ อาจถึงคราวเก็บเกี่ยวก็เป็นได้ เพราะมีเพียงในยามที่ดอกไม้
ร่วงโรยเท่านั้นต้นไม้จึงออกผล เพียงไม่นานลูกหล็กก็ออกผลมาเต็มต้น
หนึ่งเซียวจึงรู้ว่าที่แท้ต้นไม้ริมผาคือต้นหล็ก มันเด็ดลูกหล็กมาดูก็เห็นว่า

ลูกหลิซนิตนี้เล็กกว่าลูกหลิซทั่วไปมากนัก สีเขียวที่เปลือกอ่อนจางเสมือน สีหยก ดูแล้วน่าจะมีรสชาติหวานจ๋า

หนึ่งเซวียเคยเห็นลูกหลิซนิตนี้ ชังชังก็เคยเห็น เมื่อหลายปีก่อน ในถ้ำหลังพระพุทธรูปศิลาที่เขาว่าชาน ฉิซานดำชื่อนำผลหนึ่งมาให้ ชังชังกิน ชังชังแบ่งให้หนึ่งเซวียครึ่งหนึ่ง

ลูกหลิซนิตนี้มีรสชาติอร่อยจริง ๆ

หนึ่งเซวียมองลูกหลิซในมือแล้วล้งเลเล็กน้อย ถึงขั้นหวาดระแวง เพราะครั้งที่แล้วที่มันกับชังชังกินลูกหลิซนิตนี้ก็เข้าสู่ห้วงวังค์แห่ง ความฝัน และถูกดูดเข้าไปในกระดานหมากของปฐุมพุทธะ

ถ้าหมดสติในเวลาอื่นคงไม่มีปัญหา ทว่าตอนนี้มันกับชังชังอยู่ที่ วัดเสวียนคง

หนึ่งเซวียสงสัยว่าเหตุใดหลวงจีนในวัดถึงได้สงบนิ่งนัก ต่อให้ พวกมันหาชังชังและตนไม่เจอก็น่าจะร้อนรอนกังวลใจกันบ้าง ทว่า วัดวาอารามมากมายบนยอดเขายังคงเป็นปกติ พวกที่สวดมนต์ก็ สวดมนต์ พวกที่นั่งกรรมฐานก็นั่งกรรมฐาน หอวินัยยังคงลงโทษบรรดา หลวงจีนที่ทำผิด ส่วนหลวงจีนสัประยุทธ์ก็กระที่บพื้นไม่หยุด

ยามเช้าตีระฆังยามเย็นตีกลองอย่างจิตใจแจ่มใส วัดเสวียนคง ในยามนี้สงบนิ่งเกินไปแล้ว

พวกหลวงจีนในวัดกำลังรออะไรกันแน่ รอเหตุปัจจัยที่นิยายพุทธ มักเอ่ยถึง? รอเสียวินาทีแห่งการเกิดเหตุปัจจัย? แล้วเสียวินาทีนั้น อยู่ที่ไหน หรือว่าอยู่ที่ต้นหลิซนิตนี้?

หนึ่งเซวียมองลูกหลิซในมือแล้วขมวดคิ้ว

ทันใดนั้นยอดเขาก็มีเสียงระฆังดังกังวานอย่างสุดขีด

แบบนี้ยังสงบใจได้ไหม

หนึ่งเซียไม่รู้สึกลอยอย่างนั้น เมื่อเสียงระฆังดังเข้าโสตประสาท หัวใจมันพลันหดตัวคล้ายถูกมือที่มองไม่เห็นบีบโดยแรงจนกำลังจะแหลกกระจุย!

เสียงระฆังเสียงนี้ไม่อาจทำให้ใจสงบ มีแต่ทำให้ใจหวาดหวั่น!

หนึ่งเซียหน้าซีดเผือดในพริบตา เจ็บปวดจนแทบปีนลูกหลินในมือแหลก

จากนั้นมันก็กระอักเลือดพรวดออกมา!

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อใดที่มือของซังซังทะลุผ่านสายลมเย็นบริเวณหน้าผามาจับมือมันแน่น

ความเป็นเทพที่แข็งแกร่งและบริสุทธิ์ถ่ายทอดจากมือนางเข้าปกคลุมทั้งกายใจของหนึ่งเซียทันที ทำให้หัวใจที่ปรแตกของมันฟื้นฟูสู่สภาพเดิมด้วยความเร็วที่เหนือจินตนาการ

พอหนึ่งเซียพ้นจากสถานการณ์สิ้นหวังก็มองไปยังจุดที่เสียงระฆังดังมา ปกคลุมเต็มไปด้วยคราบเลือด ใบหน้าก็มีเลือดติด ความหวาดกลัวในดวงตายังคงหลงเหลือยากลบเลือน

เสียงระฆังกังวานดังมาจากมหาวิหาร มาจากระฆังโบราณที่มันกับซังซังเคยเห็น ทว่ามันไหนเลยจะคาดคิดว่าเสียงระฆังจะน่ากลัวถึงเพียงนี้ ด้วยการฝึกลมปราณสุดไพศาลมายาวนานทำให้ร่างกายมันแข็งแกร่งดุจเหล็กกล้า ดาบหรือธนูธรรมาไม่ระคายผิวหนังมัน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงหัวใจที่อยู่ภายใน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อลมปราณสุดไพศาลหล่อหลอมเป็นชั้นๆ ทว่าเสียงระฆังเพียงครั้งเดียวของวัดเสวียนคงกลับกระแทกหัวใจมันจนแตก ทำให้มันเกือบตาย!

เมื่อรับรู้ถึงความอบอุ่นในมือ หนึ่งเซียก็รับรู้ถึงภาวะที่เรียกว่าซังซังอยู่ในกำมือ โลกนี้ก็คือของข้าอีกครั้ง ต่อให้เสียงระฆังนี้จะน่ากลัว

แค่ไหน ต่อให้วัดเสวียนคงจะแข็งแกร่งเพียงใด ขอเพียงข้าจับมือซังซังไว้แน่น เช่นนั้นต่อให้เจ้าสับข้าเป็นชิ้นๆ ข้าก็ไม่ตาย นี่คือข้อสรุปที่หนึ่งเซวียได้รับหลังผ่านความทุกข์ทรมานแห่งเลือดและน้ำตาในวิหารเทพแสงสว่างและศาลามืด มันมั่นใจเต็มเปี่ยม เมื่อจับมือซังซังแล้วมันก็ไม่กลัวอีกต่อไป ทั้งฟังเสียงระฆังนั้นได้อย่างจริงจังด้วย

เสียงระฆังดังกังวานไม่หยุดอยู่ระหว่างผนังผาและในวัดจำนวนนับไม่ถ้วน ฟังดูห่างไกล

จากนั้นก็เริ่มมีเสียงสวดมนต์ปนเข้ามาในเสียงระฆัง

เหล่าหลวงจีนในวัดจำนวนนับไม่ถ้วนกำลังสวดมนต์ เสียงสวดสืมฮัมจับใจความไม่ได้เลยว่าพวกมันกำลังสวดคัมภีร์เล่มไหน

วัดวาอารามในโลกล้วนเริ่มวันใหม่ด้วยเสียงระฆัง เรียกว่าระฆังยามเช้า

เมื่อระฆังยามเช้าดังแล้วบรรดาหลวงจีนตื่นขึ้นมาสวดมนต์อย่างศรัทธา เรียกว่าการทำวัตรเช้า

วัดเสวียนคงตื่นแล้ว แดนพุทธแท้จริงที่ปฐมพุทธะสร้างไว้ในโลกมนุษย์ก็เริ่มเผยโฉมหน้าแท้จริงของมันเช่นกัน

พุทธะมีปรากฏขึ้นบนลานกว้างริมผา ปกคลุมซังซังไว้ภายในหนึ่งเซวียเห็นภาพนี้แล้วร่างกายพลันหนาวเหน็บ หัวใจคล้ายหยุดเต้น

เพราะมันระลึกได้ถึงภาพภาพหนึ่งในวิหารหลังวัดลั่นเคอเมื่อหลายปีก่อน

ฤดูสารทเมื่อหลายปีก่อนเคยมีแสงแห่งพุทธะทะลุวิหารลงมายังร่างซังซัง แสงแห่งพุทธะสายนั้นทั้งเมตตาและโหดเหี้ยมอำมหิต ภายใต้อันแสงแห่งพุทธะซังซังหน้าซีดเผือด ร่างอันบอบบางดูเล็กลงกว่าเดิม

นางหลังน้ำตาอยู่เยียบๆ มองหนึ่งเขวียที่อยู่นอกแสงแห่งพุทระ นับแต่นั้น
นางก็กลายเป็นบุตรีของหมิงหวังที่ต้องรับความทุกข์ทรมานและความ
หวาดกลัวอย่างไม่จบไม่สิ้น จากนั้นก็ถูกคนทั้งโลกตามล่าไปด้วยกัน
กับหนึ่งเขวีย

สำหรับหนึ่งเขวียและซังซังมิต้องสงสัยเลยว่าแสงแห่งพุทระ
ในครั้งนั้นคือจุดพลิกผันที่สำคัญครั้งหนึ่งของชีวิต เรื่องราวทั้งหมดที่
เกิดขึ้นหลังจากนั้นความจริงแล้วเริ่มต้นจากแสงแห่งพุทระนั้น

อย่างนี้แล้วหนึ่งเขวียจะจำไม่ได้ได้อย่างไร

ยามนี้เห็นพุทระมีบนลานกว้าง เห็นซังซังในพุทระมี มันคล้าย
ย้อนกลับไปในอดีต อารมณ์หดหู่และความทุกข์ทรมานล้วนประดัง
เข้ามาในหัวสมอง

"อย่า!"

มันตะโกนอย่างเจ็บปวดใจ

พุทระมีปรากฏขึ้นอย่างกะทันหัน เชื่อมต่อลานกว้างริมผากับ
ท้องฟ้าเข้าด้วยกัน แม้แต่ซังซังก็แยกไม่ออกว่าลำแสงนี้ลงมาจากบนฟ้า
หรือโผล่ขึ้นมาจากเบื้องล่าง

กล่าวให้ถูกกว่านั้นได้ว่าพุทระมีเชื่อมต่อลานกว้างริมผากับ
ชั้นเมฆเข้าด้วยกัน

ส่วนบนของยอดเขาไม่รู้มีเมฆจำนวนมากลอยมาตั้งแต่เมื่อใด
จนปกคลุมท้องฟ้าสีครามโดยสมบูรณ์

ซังซังสองมือโพล่หลัง เงยหน้ามองลึกเข้าไปในพุทระมีด้วย
สีหน้าสงบนิ่ง

เดิมทีหน้านางก็ขาวอยู่แล้ว ยามนี้ถูกแสงสว่างส่องฉายยิ่งขาว
ราวหิมะ

ในเมื่อเอาสองมือโพล่หลังก็แน่นอนว่านางไม่ได้จับมือหนึ่งเชวียแล้ว

เพราะต่อให้เป็นนาง เมื่อเผชิญหน้ากับพุทธรัศมีสายนี้ก็ไม่อาจแยกสมาธิมากจนเกินไป

ทว่าต่อมานางก็ได้ยินเสียงตะโกนอย่างเจ็บปวดใจของหนึ่งเชวียที่ตั้งมาจากด้านหลัง แม้แต่พุทธรัศมีก็ไม่อาจทำให้นางขมวดคิ้ว แต่เสียงของหนึ่งเชวียกลับทำให้คิ้วนางขมวดได้

นางหันไปถามว่า

"อย่าอะไร"

หนึ่งเชวียได้รับผลจากพุทธรัศมีด้วย กำลังกระอักเลือดอย่างทรมาน และเพราะเป็นห่วงความปลอดภัยของซังซังสีหน้าจึงซีดเผือดไปหมดเลยจะคิดว่าเรื่องราวจะกลับกลายไปไม่เหมือนอย่างที่คุณคิดไว้เลยแม้แต่ชนิดเดียว

มันมองซังซังในพุทธรัศมี ไม่รู้ควรพูดอะไรดี

ซังซังไม่อ่อนแอหรือน่าสงสารเหมือนอย่างแต่ก่อนแล้ว นางไม่ร้องไห้ ไม่กระอักเลือด ไม่หวาดกลัว และไม่ตะโกนเรียกชื่อมัน ร่างนางสูงใหญ่ปานนั้น แม้แต่พุทธรัศมีหมื่นจั้งก็ไม่อาจบดบังรัศมีของนางแม้แต่หน่อย

มันจึงค่อยคิดได้ว่าซังซังโตแล้ว

ตอนนี้นางคือเฮาเทียนที่ทำได้ทุกอย่างและรู้ทุกเรื่อง ไม่ใช่สาวใช้ตัวน้อยที่ไม่อาจอยู่ห่างจากมันอีกต่อไป นางไม่จำเป็นต้องให้มันปกป้องแล้ว ตรงกันข้ามนางเป็นฝ่ายที่เริ่มปกป้องมัน

"ไม่มีอะไร"

หนึ่งเชวียเอื่อยยิ้มๆ จากนั้นก็ไม่ว่าควรพูดอะไรจริงๆ ด้วยเหตุนี้

จึงกระอักเลือดอีกรอบ

ซังซังเริ่มหงุดหงิด คิดในใจว่ามนุษย์ช่างเป็นสิ่งมีชีวิตที่น่ารำคาญ
จริงๆ เดียวก็ตกใจ เดียวก็อึดอัด นางคำนวณไม่ถูกเลยว่าสมองของมัน
คิดอะไรอยู่กันแน่

แต่พอเห็นเลือดที่ไหลออกจากมุมปากของหญิงเซวีย นางก็คิดว่า
ตนเข้าใจความหมายของมันแล้ว

ด้วยด่านฉนวนของหญิงเซวีย หากไม่มีนางจับมือมันย่อมเจ็บปวด
ทรมานภายใต้อาณัติของพุทธรัศมี มันบอกว่า 'อย่า' คืออย่าให้ตน
ปล่อยมือมัน ส่วนที่บอกว่า 'ไม่มีอะไร' นั่นก็เป็นความหยิ่งทะนงที่
ไร้สาระของสัตว์เพศผู้

"ช้าไม่วาง"

ซังซังบอกมัน

"เจ้ากางร่มเองไม่ได้หรือไร"

เมื่อก่อนเป็นนางที่กระอักเลือด ตอนนี้อยู่ตามันที่กระอักเลือด...
หญิงเซวียกำลังจมอยู่กับความเสียใจที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงนี้ พอ
ได้ยินประโยคนี้จึงได้สติ รีบหยิบร่มดำออกมาวาง

นับแต่ฤดูสารทปีนั้นที่วัดลั่นเคอ ในช่วงหลายปีมานี้ร่มดำก็
ถูกทรมานทรมานจนแทบไม่เหลือชิ้นดี แม้หญิงเซวียใช้ผ้าเก่าที่นำกลับมา
จากใต้ต้นไม้หยกต้นนั้นมาซ่อมแซมแล้ว แต่หน้าตาที่ได้ออกมาก็ยัง
อัปลักษณ์เยี่ยงเสื้อผ้าของขอทานที่มีรอยปะมากมายอยู่ดี และเพราะมี
เศษดินที่นานแล้วไม่ได้ล้างติดอยู่ด้วย ร่มนี้จึงไม่งดงามเหมือนดอกบัวดำ
บานสะพรั่งอย่างสมัยก่อน

แต่หญิงเซวียมีหรือจะสนใจ พอพบว่าร่มดำด้านทานพุทธรัศมี
ได้จริงๆ ก็ดีใจสุดขีด จากนั้นจึงมองตามสายตาของซังซังไปยังส่วนลึก

ของพุทธรัศมี หมายดูให้แน่ชัดว่าศัตรูอยู่ที่ใด

มันรู้สึกดีมาก ชังชังก็รู้สึกดีมาก ในที่สุดวัดเสวียนคงก็มีปฏิกิริยาตอบสนอง นางนอกจากไม่กลัวแล้วยังเฝ้ารอตด้วย ขอเพียงมีการเปลี่ยนแปลงก็ถือเป็นเรื่องดี เพราะเงื่อนไขของปฐมพุทธะอาจปรากฏให้เห็นก็เป็นได้

ทว่าการเปลี่ยนแปลงในเวลาต่อมาออกจะเหนือความคาดหมายของทั้งคู่

เสียงสวดมนต์ที่ดังกังวานบริเวณหน้าผาเริ่มพร้อมเพรียงขึ้น เสียงระฆังที่ดังกังวานมาจากที่ห่างไกลไม่ได้ดังกลบเสียงสวดมนต์ แต่เหมือนลมจากเครื่องสูบลมที่ช่วยให้เสียงสวดมนต์ดังยิ่งขึ้น

เมื่อเสียงระฆังและเสียงสวดมนต์เกิดการเปลี่ยนแปลง พุทธรัศมีที่ลานกว้างริมผาก็เปลี่ยนตาม สีของแสงโล่งขึ้น พุทธานุภาพที่แผ่อยู่ก็น่ากลัวมากขึ้น

ชังชังยังคงยืนสองมือโพล่หลังอยู่ในพุทธรัศมีด้วยสีหน้าอ่อนคลาย ส่วนมือที่จับด้ามร่มของหญิงเซวียนนั้นสิ้นระริกจนจับด้ามร่มได้ลำบากขึ้นเรื่อยๆ มันรีบยัดลูกหลิเข้าไปในแขนเสื้อแล้วจับด้ามร่มด้วยสองมือจึงค่อยแข็งขึ้นยืนหยัดอยู่ได้

บนยอดเขา หลังมหาวิหารแห่งวัดเสวียนคง

ช่างระฆังโบราณไม่มีหลอดจีน แต่ระฆังแกว่งเองท่ามกลางสายลม

เสียงระฆังดังไปทั่วยอดเขาเหมือนหิมะ ดังไปที่ราบเบื้องล่าง และดังไปจนถึงผืนน้ำที่ห่างไกล จากนั้นก็สะท้อนกลับไปกลับมาไม่หยุด ฟังนานๆ อาจเข้าสู่ห้วงภวังค์ได้

บนบันไดหินหน้ามหารัชมังคลาจารย์ หลวงจีนหลายสิบรูปนั่งขัดสมาธิ ประนมมือ หลับตา สงบใจพลางสวดมนต์ไม่หยุดตามท่วงทำนองของ เสียงระฆังราวกับกำลังร้องเพลง

ชีเนี่ยนั่งอยู่หน้าสุด ถ้อยคำในคัมภีร์ที่ยอดฝีมือนิยายพุทธ ผู้พากเพียรฝึกฝนจนึกโอษฐ์ผู้นี้สวดในวันนี้มากกว่าถ้อยคำที่มันพูด ในช่วงสิบกว่าปีที่ผ่านมาไม่รู้กี่เท่า อานุภาพในเสียงสวดก็สุดที่จะ ประมาณได้

หลวงจีนหลายสิบรูปที่เหลือล้วนธรรมาภพ คิ้วขาวยาวราวกับจะ ห้อยลงมาถึงเอว สองมือที่ประนมอยู่เหยียวย่นเสียยิ่งกว่าเปลือกของ ต้นไม้ที่เก่าแก่ที่สุดบนยอดเขา เห็นแล้วก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นบุคคลผู้มี อาวุโสระดับสูงในวัดเสวียนคง

ในมหารัชมังคลาจารย์ก็มีคนกำลังสวดมนต์ซีเหมยต้าชื่อผู้เคยถูกศิษย์พี่ใหญ่ ใช้กระบวยฟาดจนบาดเจ็บสาหัสที่เทือกเขาซ่งหลิงคุกเข่าสวดมนต์ อย่างศรัทธาอยู่หน้าพระพุทธรูป ศีรษะด้านหลังของมันเป็นรูปไปอย่างมาก เสียงสวดที่ออกจากปากค่อนข้างคลุมเครือ ทว่าเมื่อออกไปนอกวิหาร กลับชัดเจนยิ่งนัก

ในวิหารใหญ่จำนวนมากมายทั้งที่ยอดเขาตะวันออกและยอดเขา ตะวันตก หลวงจีนจีวรแดงจำนวนหลายร้อยนั่งขัดสมาธิอยู่บน ลานกว้างริมผา สองมือประนม สีหน้าแน่วแน่ สวดมนต์ไม่หยุด

ในวัดหลายสิบหลังที่อยู่กลางหมอกบริเวณไหล่เขา หลวงจีนจีวรเทา หลายพันรูปนั่งขัดสมาธิอยู่ในห้องกรรมฐาน สองมือประนม สีหน้ากังวล สวดมนต์ไม่หยุด

ในวัดหลายร้อยหลังที่มีดมนบริเวณเชิงเขา หลวงจีนจีวรสีต่างๆ จำนวนนับไม่ถ้วนนั่งขัดสมาธิอยู่หน้าพระพุทธรูป สองมือประนม สีหน้า

งงงัน สวดมนต์ไม่หยุด

บนที่ราบอันกว้างใหญ่ไพศาลที่กันหลุมยุบ คนธรรมดาสามัญล้าน
กำลังคุกเข่าหันหน้าไปทางวัดเสียนคง ไม่ว่าเสื้อผ้าจะขาดรุ่งริ่งหรือ
สวมใส่เครื่องเงินเครื่องทอง สีน้าล้วนศรัทธา สวดอธิษฐานไม่หยุด

ตำแหน่งในแดนพุทธต่างกัน เสื้อผ้าที่สวมใส่จึงต่างกัน ท่าที่
การแสดงออกก็ต่างกันด้วย ยอดฝีมือนิกายพุทธไม่จำเป็นต้องนั่งหน้า
พระพุทธรูป หลวงจีนธรรมดาจำเป็นต้องอาศัยปฐมพุทธะเพื่อเพิ่ม
ความกล้า สุดยอดฝีมือสีน้าสงบนิ่ง ยอดฝีมือสีน้าแน้วน ผู้มีฝีมือ
อ่อนด้อยสีน้ากังวล ส่วนหลวงจีนที่สีน้างงงันไม่รู้เลยว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น

เช่นเดียวกับสานุศิษย์ที่สีน้าศรัทธาซึ่งอยู่บนที่ราบ พวกมันก็ไม่รู้
เหมือนกันว่าเกิดอะไรขึ้น ทว่าพวกมันมีศรัทธาที่มั่นคง แม้พวกมัน
ไม่เคยศึกษาคัมภีร์ แต่ผลของการอธิษฐานกลับแข็งแกร่งที่สุด

แต่ไม่ว่าจะเป็นคนประเภทไหน พวกมันล้วนกำลังสวดมนต์และ
อธิษฐาน

เสียงระฆัง เสียงสวดมนต์ และเสียงสวดอธิษฐานดังอยู่ทุกหนแห่ง
ในแดนพุทธ

ชั้นเมฆที่สงบนิ่งค่อยๆ ปรากฏร่องรอยมากมาย ร่องรอยเหล่านั้น
คือเงาของพระสูตรที่ส่องไปยังเมฆ

พระสูตรแท้จริงลอยอยู่กลางอากาศ ตัวอักษรน้อยใหญ่จำนวน
นับพันหลังเปล่งแสงสีทองจางๆ ออกมาก็ลอยผ่านศีระคนเลี้ยงสัตว์
ลอยผ่านวัดวาอาราม ลอยผ่านต้นไม้ แล้วไปรวมตัวเรียงต่อกันบน
ท้องฟ้า

ที่ราบอันมีดมนถูกตัวอักษรสีทองพวกนี้ส่องจนสว่างโชติช่วง

เหล่าสานุศิษย์ที่คุกเข่ากันอยู่อย่างเนืองแน่นสีน้าเผยอารมณ์

ซาบซึ่งสะท้อนใจอย่างหาที่เปรียบมิได้ พวกมันศรัทธามากยิ่งขึ้นและเคารพพุทธะมากยิ่งขึ้น เสียงสวดอธิษฐานพร้อมเพรียงและกังวานขึ้นเรื่อย ๆ

ริมทะเลสาบแห่งหนึ่งใกล้ผนังผา เมื่อเทียบกับพวกคนเลี้ยงสัตว์ที่คุกเข่า จวีนโมที่ยืนนิ่งอยู่ดูโดดเด่นเป็นพิเศษ ร่างของมันดูโดดเด่นเดี่ยวแต่เข้มแข็ง

พอมันเห็นตัวอักษรสีทองที่ลอยไปทางยอดเขามหิมาแล้วตัวก็เล็กขึ้น

ตัวอักษรที่เปล่งแสงสีทองจำนวนนับพันมารวมตัวกันจากทั้งสี่ทิศ แล้วหมุนวนช้า ๆ รอบยอดเขามหิมา ทำให้วัดวาอารามและต้นไม้บนยอดเขาเขียวมีดเดี่ยวสว่าง ส่วนพุทธรัศมีบนลานกว้างสว่างมากยิ่งขึ้น

ในพุทธรัศมีหนึ่งเขยิบหน้าชิดเผือก สองมือจับด้ามร่มแน่น ยืนหยัดอยู่ได้อย่างเต็มกลืน

ซึ่งกำลังมองส่วนลึกของพุทธรัศมี ใบหน้าขาวขึ้นเรื่อย ๆ แต่นางยังคงไม่ลงมือ เพราะนางยังอยากดูให้แน่ชัดก่อนว่าพุทธรัศมีมาจากที่ใดกันแน่ และปฐมพุทธะอยู่ที่ใด

หนึ่งเขยิบมองแผ่นหลังนางอย่างเป็นกังวล แม้มันไม่รู้จักเคล็ดวิชาสวดมนต์ท่ามกลางเสียงระฆังของวัดเสวียนคง และไม่รู้ว่พวกตัวอักษรที่เปล่งสีทองกลายอากาศหมายความว่าอย่างไร แต่มันเป็นผู้มีพรสวรรค์ในมรรคาแห่งยันต์อันดับหนึ่งของโลก อาศัยเพียงสัญชาตญาณก็สันนิษฐานได้ว่าถ้าตัวอักษรพวกนี้เรียงตัวกันได้สมบูรณ์ก็ถึงเวลาโจมตีที่แท้จริงของนิกายพุทธ ถึงเวลานั้นซึ่งซึ่งต้องรับมือได้ยากแน่ แล้วเหตุใดนางจึงยังไม่ลงมือ

ซังซังเงยหน้ามองลึกเข้าไปในพุทธรัศมีอยู่นานมาก

ก่อนจะมองพื้นที่เหยียบอยู่แล้วเอ่ยว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้"

ยอดเขาซึ่งเป็นที่ตั้งของวัดเสวียนคงแห่งนี้คือยอดเขาที่ใหญ่และ
สูงที่สุดในโลก

ทว่ากลับซ่อนอยู่ในหลุมยุบมาตั้งแต่โบราณกาล หากมองจาก
พื้นผิวโลกจะเห็นเป็นเพียงเนินเขาเล็กๆ ธรรมดาๆ

ความหมายของมัญยมอสอดคล้องกับมรรคาแห่งพุทธ

ยอดเขาแห่งนี้ที่แท้คือคนที่สูงที่สุดในโลกแต่ไม่ต้องการปรากฏตัว
ให้ใครเห็น

ลานกว้างริมผาแห่งนี้ไม่ใช่ลานกว้างริมผา แต่เป็นฝ่ามือที่แบ
ขึ้นฟ้าของคนผู้นั้น

ต้นหลีริมผาก็ไม่ใช่ต้นหลี แต่เป็นดอกไม้ที่คนผู้นั้นคืบอยู่หว่าง
นิ้วมือ

คนผู้นั้นคือปฐุมพุทธะ

หนึ่งเขวียกับซังซังยืนอยู่บนลานกว้างริมผา ยืนอยู่ข้างต้นหลี
ที่จริงแล้วคือยืนอยู่กลางฝ่ามือของปฐุมพุทธะ และยืนอยู่ใต้ดอกไม้ขาว
ที่ปฐุมพุทธะคืบอยู่!

ซังซังเด็ดดอกไม้ขาวตรงจอนผมลงมาแล้วโยนทิ้งไป มองยอดเขา
พร้อมเอ่ยเยาะว่า

"ยอดเขานี้เป็นเพียงศพของเจ้า ไม่ใช่เจ้า แค่นี้ก็คิดจะซังข้าไว้ใน
ฝ่ามือของเจ้าหรือ"

ถูกแล้ว ยอดเขาสูงนี้ไม่ใช่ปฐุมพุทธะ แต่เป็นสิ่งที่แปลงมาจาก
ซากร่างของปฐุมพุทธะหลังละสังขาร

ทว่าถึงอย่างไรก็เป็นซากร่างของปฐมพุทธะผู้ซึ่งสูงที่สุดในโลก
ใครเลยจะหนีออกจากฝ่ามือแห่งปฐมพุทธะได้

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5746->